

FAMILIEGEHEIMEN

Frans en Daan van Berkel zijn twee fanatieke en succesvolle wedstrijdvisser.

Twee generaties wedstrijdvisser

Het gezegde 'zo vader, zo zoon' doet zich ook in de hengelsport gelden. Vaak wordt de passie voor de sportvisserij immers van vader op zoon doorgegeven. In het geval van Frans en Daan van Berkel is naast passie ook een brok talent doorgegeven. Vader Frans is meervoudig Nederlands kampioen, zoon Daan werd op zijn vijftiende Nederlands kampioen en heeft zich dit jaar geplaatst voor het WK in Italië. Twee generaties kampioenen, dat kan geen toeval zijn!

TEKST EN FOTOGRAFIE HENK AALBERSBERG

Toch zijn de leefnetten van vader en zoon na ruim een uur vissen op een paar visjes na zo goed als leeg. "Het barst hier van de brasem, maar je kunt de natuur niet dwingen. Die vis komt wel", zegt Frans

laconiek. Hij ligt languit in het gras en zijn blik glijdt heen en weer tussen de twee rode puntjes die dertien meter uit de kant in het water dansen. Ondertussen geniet hij van de kwetterende eenden die op het water dobberen en de avond-

Voor de oefensessie wordt de strategie bepaald.

zon die over het afwateringskanaal nabij Vught schijnt. "Dit is toch het mooiste wat er is, of niet soms?"

DETAILNIVEAU

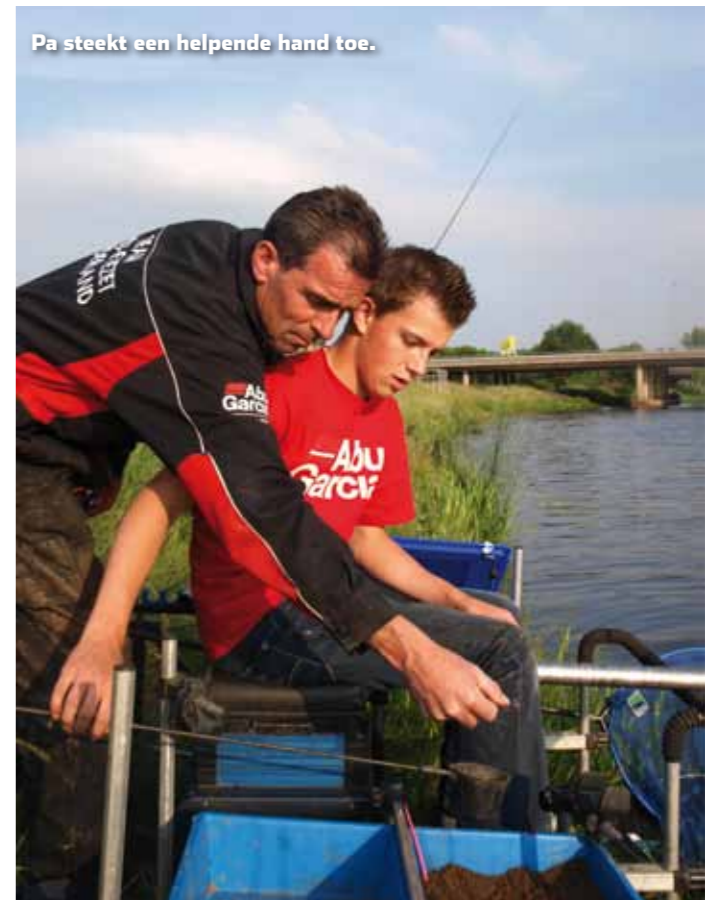
Nu de vis toch nog niet lekker wil bijten, laat Daan zien hoe hij vist. Zijn dobber hangt hoogstens dertig centimeter onder de top. "Zo kun je het aas op dit drie meter diepe en flink stromende kanaal mooi boven de voerplek houden. Bovendien heeft de wind minder vat op zo'n korte lijn." Omdat de vis nu passief is, kiest hij voor een licht dobbertje, een vijftien centimeter lang onderlijntje van 8/00 – 'die knoopen we vroeger zelf aan de keukentafel, maar komen tegenwoordig uit een pakje' – en een loodje net tegen de grond. Waar Frans zijn lijn blokt om het aas op de voerplek te houden, beweegt Daan zijn hengel met de stroom mee om zijn aas over de voerplek te laten drijven. Deze net wat andere presentatie werkt direct en een serie pinkgrote visjes zorgt voor wat actie. Geroutineerd schuift hij

de hengel naar achteren, wordt het visje onthaakt en de haak maatje twaalf onmiddellijk van nieuw aas voorzien. Seconden later ligt het aas weer in het water; het valt Daan zelf niet eens meer op hoe snel het allemaal gaat.

THE B-TEAM

Ook Frans begint te vangen, maar het lukt hem niet om regelmaat in de aanbeet te krijgen. "Als de vis niet wil kun je een gouden klomp in het water hangen, maar je vangt er geen spat meer door." Materiaal geeft volgens Van Berkel sr. niet de doorslag als je dertig ervaren wedstrijdvisser op een rij zet. "De plek en tijd zijn het belangrijkste. En juist die kun je in een wedstrijd niet bepalen. Vanaf het startsignaal moet je op de plek die je is toegewezen maar zien hoe je de vis bij je aas krijgt." Om goed voor de dag te komen, wordt vooraf met het team de situatie ter plekke bekeken. Dan wordt de bodem, visstand en op welk voer de vis het beste reageert onderzocht. Frans: "Door het parcours te verkennen, heb je in de wedstrijd minder tijd nodig om je aanpak te bepalen. Daarbij is ook de samenwerking tijdens de wedstrijd cruciaal. Door informatie te delen, krijg je echt een voorsprong. The winner takes it all, maar in een wedstrijd ben je nergens zonder je team."

De tactiek betaalt zich uit.

Pa steekt een helpende hand toe.

EERSTE SCHREDEN

Voordat Daan het wedstrijdvisseren inrolde, begon het vissen voor hem zoals voor duizenden jongens en meisjes: met een enthousiaste vader. "Dat ik hem meenam naar het water, was zo klaar als een klontje", zegt Frans. "Kijk eens om je heen. Het is toch fantastisch hier?! Zo leren kinderen ook nog eens van de natuur, want er zijn erbij die nauwelijks het verschil meer weten tussen een koe en een vis!" Daan ving zijn eerste visjes dicht bij huis. "En op vakantie natuurlijk", herinnert hij zich. "Dan zaten pa en ik

de hele dag aan het water." Uiteraard begeleidde Frans zijn zoon bij diens eerste schreden op het wedstrijdpad. Niet helemaal eerlijk, erkent hij. "Maar prijzen winnen is belangrijk om kinderen te motiveren." Nu zijn vader en zoon lid van het Abu/Evezet team. Daan heeft een begeleider die hem bij alle belangrijke wedstrijden ondersteunt. "Prachtig toch, dat mensen zoveel tijd in die jongens steken?"

NIET GESLAGEN IS ALTIJD MIS

Tegen zessen vallen ook bij Daan de aanbeten weg. "Vissen houden zich niet aan je plan, je moet constant kijken wat er gebeurt." Snel schakelt hij om naar een wat zwaardere dobber die zijn aas beter op de plek houdt. Ook de aaspresentatie verandert. Bij de drie flinke muggenlarven op de haak wordt nog een caster geprikt. "Nu de kleine vis weg is, vis ik met wat grover aas. Misschien dat we nog een mooie platte vangen." De wind en de stroming spelen met zijn dobber, iedere beweging lijkt een aanbeet. Onder het motto 'niet

Van Berkel junior laat zien dat hij skills heeft.

geslagen is altijd mis', haalt Daan op om de haak weer snel te laten zakken als er geen vis aan blijkt te zitten. "Vroeger was snelheid het verschil tussen mijn vader en mij. Nu scheelt dat niet meer zoveel." Van onderlinge concurrentie lijkt geen sprake te zijn, wel van teamspirit en een gedeelde passie voor de natuur. "Ik kan nog steeds zoveel van hem leren. Hij vist dertig jaar langer dan ik en doet dingen gewoon net iets beter. Bijvoorbeeld het moment kiezen om te voeren."

FOOD FOR THOUGHT

"Timing is nog belangrijker dan de keuze voor het voer", beaamt Frans terwijl hij met een forse accuboor het voer mengt. In de regel mengt hij twee derde grond met een derde voer. "De beste grond om door je voer te mengen, is die waarop je zit." Regelmatig nemen ze dan ook een paar emmers mee bij de verkenning van een wedstrijdparcours. Natuurlijk wordt er ook een hand muggenlarven, vers de vase en wat casters door het voer gemengd. Ook de kleur van het voer is belangrijk. "Als de vis schuw is, kies je voor een donkerder voer om ze niet teveel af te schrikken. Tegen de avond als de vis volop aast, kan een licht, opvallend voer

succesvol zijn." Heel af en toe 'cupt' Frans een klein balletje voer. "Daarbij kies je een plek uit die je gemakkelijk kunt herkennen. Die planten daar bijvoorbeeld", wijst hij naar de overkant. Aangezien je de cup op je hengel steekt, voer én vis je altijd op exact dezelfde plek. "Die paar centimeters maken echt uit. Je vangt meer vis door dingen simpel te houden en te weten waarmee je bezig bent. Je moet het water kunnen lezen en de natuur aanvoelen in plaats van zomaar wat aan te klooiën. Zo sluit je het toeval uit."

IN SPELEN OP VERANDERINGEN

Het is ook een kwestie van inspelen op de omstandigheden. "Het wedstrijdvisseren verandert. Het water wordt helderder en daardoor verandert ook het aasgedrag van de vis. Er is tijdens wedstrijden minder vis te vangen dan vroeger", zegt Frans. Daarom zijn vader en zoon Van Berkel tegenwoordig ook regelmatig te vinden bij karpervedstrijden. "Een karpereput geeft de zekerheid dat er aan het einde

FAMILIERECEPT

Voor de lezers van Hét Visblad verklappen Frans en Daan van Berkel het recept van een perfect allround voer voor brasem en kleinere vis.

- ✓ 2 kilo basisvoer Van Berkel;
- ✓ 1 kilo brasem bruin of brasem zwart;
- ✓ 500 gram zoete maïs
- ✓ 2 lepels reukstof vanille of caramel

En als je echt dood zit en de vis echt helemaal verdwenen lijkt, hebben ze de volgende tip. Maak dan een balletje voer volgens het familierecept en voeg een lepel gemalen koriander toe. Dan móet de beet wel komen.

van een wedstrijd flink wat kilo's in het net liggen, maar het blijft natuurlijk een badkuip vol met vis." Zijn hart ligt dus nog steeds bij het traditionele wedstrijdvisseren. "De uitdaging is om ervoor te zorgen dat juist als er niets wordt gevangen, jij degene bent die er toch nog één of twee binnen weet te halen." Hij is nog niet uitgesproken of Daan staat met een kromme hengel naast zijn kist. De vis moet van diep komen en trekt het elastiek een flink eind uit de top. Even later glijdt een prachtige brasem van twee kilo het net in. Even later is het weer raak. "Zie je wel", zegt Frans tevreden. "Ze komen wel, maar niet vanzelf!"

OEFENING BAART KUNST

"Echte geheimen zijn er niet meer in de wedstrijdvisserij", is Frans van mening. "Iedereen werkt met ongeveer dezelfde spullen en de aanpak verschilt ook niet zoveel van elkaar." Zijn de mannen dan gewoon voor het geluk geboren? Daan schudt zijn hoofd. "Elke dag dat je aan het water bent en iedere keer dat je vist, leer je iets." Hij wijst naar zijn dobber. "Ik kan nu besluiten om te voeren of dit niet te doen. Doe ik het wel, dan kan dat een goede beslissing zijn en vang ik nog een platte. Het kan ook fout uitpakken. Dan vang ik niks, maar leer ik wel wat bij." Ook van de trainingssessies met pa steekt Van Berkel junior een hoop op. "Als we tegen elkaar vissen, verlies ik negen van de tien keer." Frans is dan ook vijf dagen per week aan het water te vinden. Daan moet het vanwege zijn opleiding en voetbaltalent met minder oefening doen. "Jammer, want daar draait het allemaal om als je vis wilt vangen", weet hij. "Alles wat je doet, heeft effect op de vis. Die zaken uit oefensessies kun je weer meenemen naar de wedstrijd. Want uiteindelijk maakt ervaring het verschil." Frans is het roerend met hem eens. "En wat is er nou mooier dan elke dag ervaring opdoen?"

Een mooie, dikke platte in the pocket!